

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника треће класе среза кључког Милорада Томића, по старом, секретара прве класе начелства у пензији;

за начелника треће класе среза орашког, са платом коју је и до сада имао, Милана Бранковића, секретара исте класе начелства округа смедеревског, — по потреби службе;

за секретара треће класе начелства округа смедеревског Милана Пантелића, начелника исте класе среза орашког, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе среза тимочког Спиру Радивојевића, бившег полицијског писара исте класе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 8. маја 1906. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је, да се:

Михаило Илић, начелник треће класе среза кључког, на основу §. 70. закона о чиновницима грађанског реда стави у пензију, која му по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 8. маја 1906. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Никола Петровић, полицијски писар треће класе среза тимочког, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 6. маја 1906. г. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

НАРОЧИТА КВАЛИФИКАЦИЈА ПРАВНИШТВА У ДРЖАВНОЈ СЛУЖБИ

а с обзиром на начелну подвојеност административне и судске власти.

(НАСТАВАК)

Али, да се све ово увиди и осуди, па да се на тој основи узме учешћа у агитацији са бољим стањем правништва, треба поприлично жртвовати од сујете; не треба се љутити! Није нама намера да правнике нападамо. Напротив; ми хоћемо да их морално помогнемо. Писац ових редака доста добро увиђа, колико много и њему недостаје од праве спреме једног савремено и добро образованог правника. Проучимо себе истински, да би се увидело, шта нам не достаје и шта нам треба учинити да будемо бољи. Да, да! Не будимо сујетни! Мило нам је, што млађа правничка генерација, и ако у веома скромном броју, почиње да се јавља и да озбиљно наговештава покрет на боље. Али то еу само изузеци; а желети је, да они постану правило, а да изузеци представљају само негативни део правништва. Ми говоримо о садашности; а она још не даје разлога, да о правништву говоримо боље и друкче! Погледајте оне у Скупштини, како готово стално и готово по правилу морају да ћуте, кад је дебата о чисто правничким питањима, којима владају најосновнији принципи јавног права, кад им какав човек просветног фаха — професор, учитељ или свештеник — добаци какву, можда, у основи наопачку фразу, коју или толерира, или за коју није дорастао дати ни најобичнији разговор правничке спреме. Читајте уводне чланке у новинама, у којима ћете наћи праве галиматијасе у дискусији појединих принципа парламентарне владе или начела самоуправе; читајте законодавну дебату, у којој принципи јавног права служе као основни критеријум за

цео пројекат, који је на дневном реду; и, ви ћете се згранути, кад у тој дебати запазите искључиво, и ако са свим произвољно, бачене фразе професора и свештеника, а пуну одступност правника у целој дискусији. Како нам је било тешко читати фразе, којима се поједини посланици или, често, и министри на сасвим произвољној основи позивају на поједине стране ауторе вишег ранга, да би доказали исправност својих назора; а правништво, чак за те ауторе и не зна. Јер, друкче се не може разумети њихово ћутање и онда, кад те фразе треба да развију и да Народној Скупштини обавесте и да спасу принцип од беседа, које тај принцип, и ако привидно на некој ауторитетној основи, ниште и дају маха, да се у Скупштини, често најважнији закони, а нарочито политички, доносе на скроз наопачкој основи, која манифестује потпуну оскудицу системског правничког образовања. И ти људи имају право! Можда су они у заблуди, да су не само јаки као професори или свештеници, него још и као правници; а наше правништво није ни толико дорасло, чак ни оно, које је у Народној Скупштини, да такве људе демантује и упути на поштовање и разумевање принципа, који они на системској основи не познају, и који им за то није у основи јасан. Ми намерно нећемо да улазимо у конкретно излагање најновијих случајева грубо повређених основних принципа; јер би нас то изазвало, да много дубље улазимо у аргументацију ове ствари, коју хоћемо, бар за сада, само начелно да истакнемо и обележимо. Ако будемо изазвани, вероватно, да ћемо то учинити у нарочитој расправи. Али, и оволико је доста да се ствар схвати; а већ наше су прилике одавно непобитни аргуменат, да ли имамо право. Друга је ствар, што наше правништво то не увиђа; или, што је његов бољи део појмио, да се то не да исправити, па налази за најцелисходније да ћути. За то, што тај део ћути и што се зло не нападне, за то оно и траје; па ће трајати и дуже, него што битни интереси

земље дозвољавају. Али, да с овом куњавом престанемо, па да се, с обзиром на стање, које се резултује, вратимо на прави предмет ове скромне расправе.

Читајући једну скорашњу расправу д-ра Милутина Нешића, ми смо и у њој нашли довољно потврде, како је наше правништво постало апатично према књижи; како је рад на вишим интересима свога позива готово сасвим занемарило. Тешкоће, да се један једини правнички часопис одржи, и мене, кроз које су такви покушаји пролазили, кажују одиста очајно стање, до кога се дошло и преку потребу, да се правништво морално јаче уздигне и да се подстакне на јачу амбицију и на интензивније учешће у јавном позиву, који том фаху припада.

Огромно поље јавнога рада, које припада правништву, и велика важност тога рада за јавне интересе, дају довољно разлога, да се о усавршавању правничког елемента, о његовом модернизирању на основици, која би га учинила што употребљивијим за јавне послове, у велико говори и у свету, у коме је правништво не само далеко одмакло од нашег, него се, можда, испело на највиши ступањ стручности, коју може дати савремена организација универзитетске правничке наставе. И тамо се, чак, нашло, с обзиром на велику важност, коју има правништво у служби јавнога позива, да треба предузети одлучне и јаке мере, које ће га учинити што пре и што јаче подобним за јавну службу, којој је намењено. Строго теоријска настава, на коју је обраћена пажња на немачким универзитетима, није довољна, да културно немачко царство задовољи са садашњим стањем његовог правништва; и ако је оно, може се без претеривања рећи, јаче, него ма у којој другој држави. И ово старање није без јаког основа. Сва најистакнутија места у државној управи, целокупна судска власт, сва административна јурисдикција, правозаступништво, па и сви виши и истакнутији положаји у организацији самоуправних власти, ослањају се на правничку спрему, као прву и неодступну квалификацију. Другим речима, практика скоро целокупног државног права у његовом најважнијем делу, у коме оно припада појму државне службе, везана је за правнички фах. Према томе, квалитет правништва, његова већа или мања морална и интелектуална подобност у вршењу јавних послова, битни је услов за повољно стање јавне службе. У савременој правној држави не може бити речи о доброј државној управи, нити у опште о државној, па да се изразимо још шире: не може у опште бити речи о доброј јавној служби тамо, где нема довољно јаког правништва. Па кад се, због такве важности и потребе правништва у веома озбиљном облику, дискутује у Немачкој питање о томе: како ће се оно што јаче усавршити, и ако се у тој дискусији одаје заслужено признање јакој теоријској настави на универзитетима, шта ли би се, тек, имало да каже за наше прилике? И поред најбољег расположења, да нашу ствар бранимо донекле самим тим, што је она наша, па да се на тој основи

изразимо о нашем правништу боље, него што је оно по правилу и у ствари; мучно, да би се на разложен и савестан начин могло тврдити, да је наше правништво по спреми, ма и релативно, на висини свога позива, бар кад ја реч о његовој претежној већини.

Али, ако је, зар, и лакше констатovati такво стање као факат, много је теже питање о томе: на који би се начин то стање дало поправити; а то и јесте главна ствар. Циљ наших даљих разлагања и биће, у главном, претрес овога питања; а на име: чиме би се могло допринети, да правништво показује и у теоријској и у практичној спреми свога фаха више спреме, и да на тој основи, с нарочитим обзиром на интересе јавне службе врши свој позив са бољим појимањем дужности или у опште са више успеха?

Да би при расправљању овога питања били јаснији, ми ћемо одмах напоменути, да треба имати на уму главну начелну разлику, која се тражи у спреми кандидата за административни позив, за разлику од спреме, која се тражи за судијско-адвокатски позив. Ми полазимо с гледишта, да и ако је правнички фах и за најпретежнији део административног позива потребан, да он ипак и теоријски и практички мора имати нарочитих одлика, које би одговарале његовој начелној разлици позива у јавној служби. И ако је факултетска сведоца потребна и једном и другом, као доказ о правничкој квалификацији; и ако, због тога, правничкој квалификацији у опште треба у начелу признати компетенцу и за један и за други позив; ипак се организацијом теоријске наставе и практичне спреме и у школи и ван ње треба да зајемчи још и нарочита квалификација, која би се за један или други позив захтевала. Другим речима, већ због саме, доста значајне разлике између административне и судијске службе, правништво, које би хтело да ступи у административну службу, мора доказати још и нарочиту квалификацију, која се за ту врсту позива захтева; или, која би практици и надлежности те власти одговарала, и то не само у теоријској него још и у практичној страни. С тога гледишта, садашња подела теоријске наставе у нашем правном факултету, у колико је ми схватамо, доста добро одговара истакнутом циљу; јер се правнику даје могућност још у самој школи, да обрати већу пажњу једној групи предмета, која је, у главном, намењена позиву административне власти; или другој, која је више, и у главном, намењена позиву судијско-адвокатском. А како су обе групе за сваког студента још у школи обавезне, то сваки свршени правник самим тим износи из школе пуну правничку квалификацију и за један и за други позив. Сасвим је друга ствар, је ли теоријска настава у правничком факултету довољно пространа и довољно јака, да правника квалификује као теоријски спремна не само у опште, него и у мери, која је потребна, да свршени правник може на критичној, начелној основи владати материјом, која му је у пракци поверена. И непозвани, а свакојачко и без довољне

спреме, да садашњи систем наставе критикујемо, а најмање на једној системској и научној основи: па самим тим и потпуно удаљени од такве намере, нама је циљ, да констатујемо само тај факт, шта правнички факултет, по нашем мишљењу, а с обзиром на постављени задатак, треба да да, и шта у вези с таквим резултатима теоријске факултетске наставе треба још захтевати за пуноважно учешће правништва у административном и судијско-адвокатском позиву. Констатујући тај факт, да она спрема, коју даје само факултетско образовање, није ни теоријски ни практички довољна за јако, принципно схватање и вршење позива у јавној служби, и то како за један тако и за други позив; и позивајући се на садашњу спрему претежног дела нашег правништва као не доказ, да то стање треба поправити, ми желимо дати одговора на питање: Чиме се то стање да поправити; али, при том, полазимо с гледишта, да садашњи систем, бар теоријске правничке наставе одговара циљу; а остављамо другоме, ко је позванији да питање и с тог гледишта третира. Ми хоћемо из факта, што нам правник, после свршене школе, није довољно јак за једно интензивно учешће у јавним пословима, да извучемо извесне конзеквенце, а у првом реду ту, да се и мерама ван школе, али и у вези с њом, допринесе, да се правништво за учешће у јавној служби мора јаче да изрази, него што је сада, да оно буде више спремно, него што је просечно стање знања, које даје сам факултет; а да се без таквих гаранција не признаје довољна подобност за јавну службу.

(наставиће се)

Милутин А. Поповић.

ШТАМПА У СЛУЖБИ ИСТРАГЕ

Штампа у културном свету има данас веома јаког утицаја на све гране јавнога живота, те се с правом за њу вели. да је она осма велика сила.

Природно је, да ни иследник не може умаћи утицају те силе, само је питање какво ће он становиште заузети према томе утицају и како ће га учинити корисним.

Иследник који се заогрће плаштом тајанствености и упорно крије од јавности све без разлике, само што то одговара старом бирократском правилу, не само да тиме ништа не користи истрази, већ јој, на против, може често и шкодити.

Највећи део дневне штампе иде за укусом читалачке публике, која у новинама најрадије чита на првом месту смртне случајеве и брачне понуде, па онда вести о извршеним злочинима и судским претресима, за тим остале дневне вести, па онда наставак романа, реферат о позоришту и веселе фељтоне, за тим оригиналне телеграме, политичке вести и уводни чланак и на послетку саставе научне садржине.

Кад према томе публика тражи на првом месту вести о сензационим кривич-

ним делима, онда јој новине те вести морају и пружити. И ако новине не могу о томе добити обавештења од иследника, онда ће репортери бити принуђени да вести о „интересантном случају“ прикупљају из друге руке: одација, жандарма, сведока и њихових сродника, да „поуздане вести“ купе са улице или праве произвољне комбинације, те онда имамо и чудне и неистините вести, којима наше новине ките и којима се господа из полиције смеју и мисле: шта их се тиче шта по новинама пише.

Но на сваки начин да то није свеједно и ко тачније погледа видеће, да ове неистините вести причињавају доста незгода. Пре свега неистина је сама по себи нешто рђаво и само због тога не би требало да се трпи, нарочито у штампи, која има тако велики и пресудан утицај.

Даље се мора имати на уму какав утицај врше вести у штампи о извршеном делу на све оне, који су у каквој било вези са тим делом. Ко је о каквом случају што видео или чуо, он се за њега особито интересује. Зна ли ко пак што о ствари, то ће се он као сведок испитати, а чим је читао лажне вести, већ више његова сведоштво неће бити сасвим поуздано.

Не само прости људи, већ и сваки од нас често поклања извесно веровање оном што је наштампано и даје се завести и поред многих обмана. Читајући више пута неверно описан догађај човек се поколеба у своме уверењу и у најбољој вољи да говори истину представља ствар друкше, но што би је представио да није било тога утицаја.

Новинарским вестима ствара се даље у публици погрешна представа о току ствари и кривичној одговорности учиниоцевој, те је у публици много пре готова пресуда, но што је надлежна власт изрече, а када ова већ падне, онда она обично није у сагласности са оном у публици, створеном лажним обавештењима, и тада настаје критиковање дотичне власти, а од каквог је утицаја стварање неповерења у правичност власти, није потребно наводити.

Али иследник не сме, опет, бити ни сувише проливен и репортерима причати све појединости из истраге од почетка до краја, или може се и казати, али тек у извесно време.

У томе, шта иследник даје да се штампа о извесном догађају, када и како он то чини, огледа се најбоље његова вештина.

Када ће се и шта казати не може се, наравно, унапред и у опште рећи, а то није лако у извесним случајевима ни учинити, ну ипак при оцени свију околности да се доћи до правилног закључка. Најбоље ће се учинити, ако се нотица на брзу руку састави, па се онда иследник постави у положај учиниоца, саучесника, сведока и т. д. и оцењује какав ће утицај на њих учинити, и онда према томе допуњује и дотерује, али при томе не треба ни у ком случају ништа лажно давати, да би се н. пр. непознати кривац преварио, саучесник окуражавао и томе подобно.

Али употреба штампе у истрази претпоставља добре везе иследника са репортерима месне штампе, који би се у накнаду за услуге које им иследник чини имали обвезати, да у лист неће о догађају ништа друго пуштати до оно, што им он да. Вести би им могао давати он лично или преко прес-бироа, са којим би се у том смислу могао начинити споразум.

Но оваква стварна обавештења често пута нису довољна оном делу штампе, која је своју читалачку публику навикла на сензације. Полицијски чиновници при изласку на лице места често већ затичу репортере, који испитују укућане и суседе. За тим чим почне ислеђење, сачекују испитане сведоке, вештаке присутнике и друга лица која су имала ма каквог удела у истрази, питају их о томе шта их је иследник питао и шта су они одговорили и т. д. па све то одмах објављују.

Ово непозвано мешање у истрагу јако смета криминалној полицији. Неиспитани сведоци из бојазни од објављивања њихових сведоштва држе се повучено и опрезно, а кривци се спремају за одбрану. Особито смета истрази учешће штампе онда, када се она лансира у политичком правцу и када побуђује партиске страсти, као што је био случај са познатом прошлогодишњом афером Арсе „Лорда“.

Уредна и стварна истрага имаће тек онда користи од штампе, када се расположење публике налази у мирном стању. Само је тада могуће прибавити поуздане доказе.

На жалост у нашем законодавству нема никакве одредбе, којом би се стало на пут непозватом и штетном мешању штампе у истрагу. Са тога је на иследнику дужност, да он утиче на штампу у томе правцу и код већине озбиљнијих листова наћи ће одзива.

Особито је добро кад иследник успе да му репортери долазе лично за обавештења, јер ће моћи од њих захтевати услуге. Иследнику често пада да нешто службено објављује, а међутим познато је, да службена саопштења нико не чита, а најмање они којима су и намењена. Ставе ли се пак та обавештења у дневне вести, тада се радо читају и постижу свој циљ. Позивање непознатих сведока, опис одбеглог кривца, тражење сопственика нађених крадених ствари, питања и тражење обавештења односно извесних околности, трагања о нађеним лешинама, опомена публике да се чува од појављених варалица и ваздан сличних обавештења, које би као службене објаве остале без успеха, обично успевају кад се публикују као новости у дневној штампи.

У пракси имао сам случајева, где се за успех имало захвалити само умешно употребљеним новинама. Прошле године извесним саопштењима у дневним листовима успело се прибавити таквих доказа, да је отеран на робију један препреден лопов (Живан Маринковић), који је више година искључиво од крађа живео, али је трагове и покрађу умео тако вешто да прикрива, да је раније на суду три пута

пуштан из недостатака доказа и редовно успевао да се извуче испод законске одговорности. Такође је прошле године на основу сличне обзнане у новинама ухваћен и осуђен и један врло вешт варалица (Алекса Костић), који је био зашао по вароши и чинио преваре у разним облицима.

Употреба штампе нарочито је од користи у Београду, који је већ добио обележје великих европских вароши. Ту се људи, заузети тешком борбом за живот, слабо брину о судбини других људи и не познају као по унутрашњости, где се готово о сваком води рачуна где је био и шта је радио, већ могу месецима седети један до другог, а да се не виде или да се не познају.

На западу је одавно уведена практика, да се при крупним и санзационим делима расписује и новчана награда онима, који ухвате или прокажу кривца, покрађу и т. д. То би требало увести и код нас, бар у престоници, у толико пре, што је наша публика, која иначе показује велико интересовање за сензациона кривична дела, врло мало склона да чини власти стварне услуге. То долази од традиционалне мржње према полицијској власти, бојазни од додира са криминалном полицијом, плашње да се због отежавних исказа не навуку непријатности и непријатељства, због ненакнадиме дангубе око полицијског испитивања и т. д. Са тога су ове награде често од велике користи, нарочито ако су веће. Шеф берлинске полиције може одредити награду до 3000 марака, на коју има право само публика, а не и чиновници. Само при наградама треба бити обазрив, да многе доставе не одведу на странпутицу.

И ове награде треба одмах објављивати преко дневних листова у рубрици за новости, ако се од њих жели постићи какав успех.

Из свега изложеног јасно излази, да иследник и криминална полиција не треба да беже од штампе, већ да је корисно употребити као једно од помоћних средстава при истрагама.

Само ваља још напоменути, да употребу штампе и давање обавештења у конкретним случајевима треба да даје једно лице, најбоље сам иследник, а не више њих или какво необавештено и не надлежно лице.

Жив. А. Лазић.

ДЕСЕТИ КОНГРЕС

међународног криминалистичког удружења

— држан од 29. августа до 2. септембра пр. год. у Хамбургу —

(НАСТАВАК)

2)

IV. Од питања из кривичног поступка на конгресима се расправљала и реформа претходне истраге, али без коначна резултата.

* * *

Пре но што би прешли на излагање рада последњег конгреса у Хамбургу, овде

ћемо изложити одлуке досадашњих девет конгреса по реду и времену.

I. Конгрес у Брислу

— 7. и 8. августа 1889. по новом —

1.

Препоручује ли се увођење *условне осуде* (белгијски закон од 31. маја 1888) у кривичном законодавству осталих земаља и под којим претпоставкама?

Удружење препоручује законодавцима свих земаља да усвоје принцип условне осуде и указује у исти мах на потребу, одређивање поља примене ових мера према приликама места, а при томе обзир на осећање и културно стање свакога народа.

2.

Какве се мере могу законодавцима препоручити за ограничење кратковремених казна слободе?

Удружење је мишљења да законодавац средства за замену кратковремених казна слободе мора озбиљно проучити.

Оно препоручује нарочито: прво кауцију, онда на друго место све реформе, које имају за циљ, да тачно плаћање новчане казне омогуће и тако да острани казну слободе.

3.

Које су непотпуности система у већине модерних законодавстава у циљу *сузбијања поврата*?

Удружење је мишљења: да је садашњи систем с обзиром на поврат непотпун и недовољан за право сузбијање поврата. Као главна непотпуност тога система означава се:

1. Недовољна класификација и равномерно поступање са злочинцима из навике и оних, случајних.

2. Злоупотребљена примена кратковремених казна слободе, која чини, да се онај у поврату понова враћа у друштво и ако ово није довољно од њега обезбеђено.

4.

а) У којим годинама треба да је млад злочинац, па да се отпочне кривично-правно гонити?

б) Да ли треба принудно васпитање учинити зависним од извршења неке кривичне радње?

(Претрес овог четвртог питања одложен је за идући конгрес).

II. Конгрес у Берну.

— 12. до 14. августа 1890. по новом —

1.

Како се има појам непоправљивог злочинца из навике у закону да дефинише и које се мере могу препоручити противу те групе злочинаца?

1. Има злочинаца код којих због њихова психичка и морална стања обична реакција редовне казне није довољна.

II. Овде долазе на име они, који су већ неколико пута у поврату, дакле, који се имају сматрати као дегенерисани или као злочинци по занату.

III. Ти злочинци према степену дегенеризације и опасности имају се подврћи нарочитим мерама а у циљу да би се учинили безопасним или се по могућству поправили.

2.

а) У којим годинама треба да је млад злочинац, па да се може кривично-правно гонити?

б) Да ли треба принудно васпитање учинити зависним од извршења неке кривичне радње?

в) Да ли је потребно и целисходно поступање с младим злочинцима учинити зависним према разликовању: да ли су они дело извршили с потребним разбором и сазнањем да их чека казна?

Потпуно признавајући значај и утицај географских и етнографских прилика удружење је мишљења:

1. да се деца, која нису навршили 14. годину не треба да подвргавају никаквим кривично-правним мерама;

2. да ваља код старије деце од 14. година да отпадне питање о моћи разликовања, и на његово место да дође питање: да ли је нужно да се иста подвргну јавном васпитању;

3. да се поступање с децом за које се нађе, да су кривицу учинили као и са напуштеном децом, мора прилагодити њиховој индивидуалности.

3.

На какав начин може и треба законодавство нарочито у својим приватноправним одредбама да узима у обзир више него до сада интересе оних, који су кривичном радњом повређени?

(Решено је, да се то питање одложи за идући конгрес).

4.

Да ли треба *принудни рад* без затвора увести у извесним случајевима на место кратковремених казна слободе?

Конгрес одлучује да се то питање одложи за идући конгрес с обзиром на жељу удружења, да се прво проучи питање о практичном остварењу тога казног средства (принудног рада без затвора) као и питање о поправци новчане казне.

5.

Листов предлог:

Удружење би ваљало да предузме по образцу Штосова рада једну компаративну изразу свег кривичног права које данас у Европи важи, упућен је једном ужем избору са задатком, да изради план предузећа и да се побрине за финансијска средства.

На предлог *Пренсов* једногласно је решено, да удружење узме иницијативу у оснивању једне *Холцендорфове задужбине*, која би служила на унапређење криминалогије.

(наставиће се)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I. ПОВРАТ

Суд општине вижевачке у срезу лепеничком, актом својим од 22. пр. м-ца Бр. 664. пита:

„Одбор школе вижевачке, актом својим од 12. априла ове год. Бр. 65. известио је овај суд, да је по чл. 24. закона о народним школама казнио извесно лице са 7-50 дин. за неуредно шипљање детета у школу, и тражио је да суд изврши наплату

Осуђени је тражио, да повчану казну замени затвором.

Чл. 24. поменутога закона гласи: „родитељима ученика, који плаћају испод 15 дин. непосредне порезе, може се повчана казна заменити затвором или радом на општинским пословима, рачунајући *пет дин. за један дан затвора односно рада*.

Ако би суд извршио замену, онда би осуђени требао да одлежи за 7-50 дин. *дан и по* затвора или рада.

Како, пак, § 311 крив. закона гласи: *да затвор не може бити краћи од једног дана узимајући двадесет и четири сата у један дан*, то затвора од дана и по у опште не може бити, јер би било противно овом наређењу, које затвор рачуна само на дане од 24 сата.

Моли се уредништво за обавештење: који је закон претежнији од ова два, и по коме треба заменити казну осуђеном ђачком родитељу?”

— На ово питање одговарамо:

Осуда, која је овде у питању, донесена је по специјалном закону о народним школама, те по томе, она нема ничега заједничког са кривичним законом.

И, кад закон о народним школама чак регулисава и то, како ће се извршити замена кад је осуђени сиромашног стања и тражи замену, онда се ова замена мора учинити по наређењима овога закона, а не кривичног.

У овом случају мора се узети као основа за изналажење затвора сума од пет динара, те би, тако, затвор за 7-50 дин. био дан и по.

Међутим, стоји факат, да је редакција чл. 24. зак. о народним школама, у погледу замене казне незгодна, јер казне не могу увек износити округло по 5. дин. или половину од овога, те да се замена правилно учини, него ће бити чак и пар, а у таквим случајевима тешко би било одредити време затвора које би одговарало казни повчаној.

У овом последњем случају треба тражити објашњење и упут од г. министра

просвете, у чије је извршење и стављен закон о народ. школама.

II.

Суд општине крупачке актом својим од 24. априла ове год. Бр. 462. пита:

„1. кад је један порески обвезник и грађанин општине који није задругар, ослобођен од плаћања пореза на личност због старости или неспособности, а на земљиште или рад плаћа толико порезе, да би са 6 динара личности, кад би ову плаћао, изнело 15 дин. неп. пореза, рачунајући ту и прирезе, би ли он могао бити увршћен у бирачки списак као правни гласач?”

2. да ли онај задругар, који не плаћа лични порез због старости или слабости, има право гласа, кад његова задруга плаћа 15 дин. неп. пореза са прирезом?”

— На ова питања одговарамо:

1. И чл. 84. Устава и чл. 10. закона о избору народних посланика и чл. 30. зак. о општинама тражи се, да неко плаћа најмање 15 динара неп. пореза, рачунајући ту и државне прирезе, па да стекне право бирања посланика или право бирања општ. часника и гласања на општ. зборовима.

Чим неко тај услов не испуњава, било из којег му драго узрока, он не може бити бирач.

Према томе, ни лица, која се помињу у питању под 1. немају право бирања посланика и општ. часника, и

2. Задругари, који су навршили 21 годину старости (у задругаре се рачуна и отац са синовима кад заједнички живе, изузетно од задруге коју предвиђа грађ. закон) имају право гласа без обзира на количину пореза који плаћају, па према томе и онај задругар, који не плаћа лични порез, али плаћа ма колико његова задруга, има бирачко право.

III.

Суд општине врбничке, у срезу моравском, актом својим од 5. ов. м-ца Бр. 695. пита:

„Јона ж. Стојана Бујдића овд. поднела је молбу овоме суду и тражи: да се Спасоје Павловић, овд. истера из њене куће и имања по пресуди Првостепеног Суда од 16. маја пр. год. Бр. 25030. коју је одобрио и Касациони Суд.

Кад је суд позвао Спасоја, да се из имања Јониног исели, он је изјавио да то неће учинити, јер је, вели, изјавио жалбу на решење Касације општој седници Касац. Суда.

Према оваквом стању ствари суд моли уредништво да изволи дати објашњење о томе: да ли су вредећи наводи Спасојеви, и по ком закону треба суд да поступи те да се Спасоје из куће и имања истера?”

— На ово питање одговарамо:

По § 13. и 24. грађ. суд. пост. општински судови извршују само своје пресуде, и то ако се пресуда не мора извршити продајом непокретности.

Пресуде, пак, државних судова, извршују полицијске власти у смислу § 462, 463. и 466. грађ. суд. поступка.

Према томе, ненадлежно је ушао тај суд у извршење пресуде над Спасојем, за то нека упути Јону да се обрати надлежној полицијској власти, која ће обавестити Спасоја, да општа седница Касационог Суда решава само онда, кад дотични суд у смислу законских наређења да против разлоге, а да она не постоји као какав одговорни суд, коме се могу давати жалбе и онда, кад је нижи суд усвојио примедбе оделења Касац. Суда.

IV.

Један општински писар пита:

„Да ли се одлука Првостепеног Суда, донета по жалби извесног лица, којом је одобрена пресуда полицијске власти, мора саопштити молиоцу или не? и према томе: да ли одобрена пресуда полицијске власти застарела од дана, када је одобри Првостепени Суд, или од дана када се та одлука саопшти жалиоцу?”

— На ово питање одговарамо:

Увек треба жалиоцу саопштити одлуку Првостепеног Суда, којом је одобрена пресуда полицијске власти, како би осуђени био обавештен, да по жалби није добио задовољење, и да се према њему не врши неправда и насиље.

Ово саопштење не утиче ништа на време застарелости пресуде, јер она тече од дана, када је суд пресуду одобрио.

V.

Деловођа општ. браничевске пита: каква је то књига, у коју се уводе извештаји председника и кметова, које они подносе општ. судовима о кажњеним лицима у смислу чл. 109. и 110. зак. о општинама и којим је законом прописана та књига?

— На ово питање одговарамо:

Чл. 111. зак. о општинама наређује, да се пресуде кметова и председника, донесене по чл. 109. и 110. поменутог закона, уводе у протокол суђења.

Формулар овога протокола није прописан, јер законодавац свакако овде није замишљао онај протокол суђења, који је прописан од стране Министра правде у смислу § 13. грађ. суд. поступка.

Према томе, судови сами треба да устроје једну књигу и у њу уводе све пресуде, о којима их кметови и председник извести, пошто претходно те извештаје уведу у деловодну књигу.

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ПРИЈАТЕЉИ

Приповетка Трофимова

I.

— Јесте ли чули да је умро Иван Иванић?

— Да. А јесте ли чули да је сав свој иметак оставио Семену Семенићу? Е, то

је право пријатељство. Дуго година живели заједно, делили зло и добро. У данашње доба то је нешто невероватно!

— Да, реткост! А знате ли да се Семен Семенић одрекао наследства?

— Не знам.

— Е, видите, јесте. Говоре да је због тога био и код губернатора. Нека ваша, вели, преузвишеност учини шта за сходно нађе, али мени од тих новаца ништа не треба. Ја идем да и даље...

— Да, тако је рекао.

— А шта му је то сунуло у главу?

— Бог га знао? Мисли се да га је смрт Ивана Иванића јако потресла. Па тако је, а како да није? Толико година најбољи другови, а сад одједанпут... то га је до два душе потресло, па му сунуло у главу да се сад само Богу моли.

— Али овде мора бити да има и каквих старих грехова, па је рад да их сада под старост покаје.

— Наравно, разуме се. Зуца се што шта о том. И сам сам нешто начуо. Он је био благајник у једном позоришту и једнога дана сав новац некако изгуби.

— Изгуби?

— Да. Тако је он говорио. Управник је био веома имућан човек, па му је опростило.

— А — ха! То је Семену добро дошло и тако је постао богат човек.

— Боже сахрани. То му није ништа помогло.

— Али је имао новаца?

— Ни копјеке... Никад ни кршена гроша није имао...

II.

Семен Семенић Тедрин био је благајник позоришта у Н. Сви су га редом волели. Као благајник био је врло тачан, био је душеван, те су га и глумци и остали сматрали за врло душевна човека.

Догоди ли се да неко услед навале света на каси више плати, Тедрин му одмах врати тај сувишак. Једном му се деси нешто због чега су га исмевали. Једном при прегледу касе виде да има у њој једна рубља више. Семен Семенић без премисљања прилепи објаву пред касом: моли да се јави онај који је дао рубљу више. Разуме се, сутра дан јавило се преко сто њих, који су хтели да дигну ту рубљу. Али се умеша у ту ствар сама позоришна управа и ствар се мирно сврши.

Тако је то трајало неко време. Али од једанпут пуче међу глумцима глас: Семен изгубио новце, сав приход, око неких хиљаду рубаља. Из почетка није нико хтео веровати али се убрзо потврди.

Збуњен, блед, клечајући изиђе пред управника и исприча му ствар.

— А како се то могло десити? пита овај.

— Не знам! замуца Семен Семенић. Бог је хтео да ме казни или јаво хоће да ми се освети. Синоћ сам пребројао код куће два пута. Јутрос сам их опет пребројао и сећам се, као сад замотао сам их и у чисту хартију и турио у џеп.

— Јесте ли где били? Присетите се!

— Боже сахрани! Не идем никуд с парам, а ни иначе не марим.

— Па како је то могло бити?

— Не знам!

Новце не нађоше ма да је полиција све учинила да их пронађе. Семен Семенић предложи управнику да му месечно одузима половину од плате док не накнади изгубљену суму; ал' управник одбије то.

— Нек иде до врага! рече

— Ох, као да ме је пробурзисо тим речима, причаше сам Семен касније. Волео бих да ме је предао суду, него што је овако учинио.

Семен Семенић да оставку на благајништво у позоришту и поче живети од писарска рада.

III.

Семену се чинило да га сви избегавају, јер сви су га сумњичили. А што су га сумњичили? Извесно, сви мисле да је он украо новце ал' нико неће то да каже.

— Ама шта говорите, чини вам се то! тешили су га људи.

— Не, не, не чини се то мени. Ето, на пример Иван Иванић. Знади смо се као деца заједно смо ишли и у школу, из једне смо чиније јели, па и он ме избегава! Ни један пут није дошао да ме запита: »Шта је то с тобом Семене?« Зар не? Али ја га не кривим, не, не. Да сам ја на његовом месту можда би и ја тако исто поступио.

Увртивши себи то у главу Семен Семенић је избегавао свако друштво. Отпоче живети ко пустињак. Ретко се где дао видети. Само увече би изишао да шета и то иза вароши.

Једном се тако шећући сретете са Иваном Иванићем Птичином.

Птичин је био обичан глумац у истом позоришту у ком је Семен био благајник.

Пријатељи сретавши се загледаше се. Видело се на обојици да би им пријатније било, да се нису ни сретали. Хтеде један другоме да се уклони с пута, али обојица остодаше као приковани на месту.

Први се прибра Семен. Расрди га понашање Ивана Иванића.

— Зар ме не познајеш? запита га горко.

— О не... то не... али... поче Иван.

— Али што? пита Семен још љубе.

— Био сам болесан, нисам никуд излазио, ромори Ивановић.

Семен Семенић га оштро погледа и примети да му је лице упало и бледо.

— Опрости, рече променивши глас у једанпут, опрости, ако сам те увредио; нисам знао и — Семен му прихвати руку.

Иван Иванић, као да се нечега преплашио; пружи му опет руку и прихвати Семенову десницу силно и грчевито.

Наједанпут се збуни и поче узрујано.

— Знаш шта, хајде к мени, хајде молим те.

И стаде на свлу вући Семена са собом својој кући, непштајући му руку.

— Хајде, хајде, да се разговарамо, бићемо заједно, па ћемо...

И понова повуче Семена Семенића.

IV.

Ни онда кад Иван Иванић дође кући не стиша се.

— Седи овде, овде је угодније, рече му Иван посађујући га на столицу... Сад ћу ја донети да се прихватимо.

Унесе самовар и пиршки.

Иван Иванић сав узнемирен.

— Једи, молим те, једи, нуђаше он Семена збуњен обигравајући око њега.

— Ама седи човече и ти једном! вели му Семен Семенић.

— Ето, сад одмах... а, ево, хоћу да пијем у твоје здравље...

И на душак искани чашу, па и другу.

— Што се журиш човече? чуди се Семен.

— Ето тако... нисам давно пио, рече Иван Иванић суво, неприродно се смејући.

Пријатељи заћуташе пијући чај.

— Јеси ли чуо за моју несрећу? запита га изненада Семен Семенић.

Иван Иванић пребледе и задрхта.

— Јесам... Али потанко ништа не знам.

Семен Семенић узе да прича историју своје несреће.

Иван Иванић прекидаше га чешће питајући га за неке ситнице.

— Ето видиш! Ето моја беда! заврши Семен Семенић. Старао сам се да живим као поштен човек, а, ето, деси ми се та несрећа. Веруј ми, нисам их ја узео, а многи, просто цео свет сматра ме за лопова.

— Тебе? Ти лопов? Ти? Та то није могућно! Ко те сматра? запита Иван Иванић.

— Ко? Сви... Па и...

Семен се диже и приђе Ивану Иванићу

— Па и ти. Реци по души; немој крити. Верујеш ли ти да сам ја лопов? Реци.

Иван Иванић се диже с места.

— Не, Не верујем! рече он одлучно... Ти си поштен човек.

— Бог ти платио! узвикну Семен Семенић загрљивши Ивана Иванића.

V.

Паде у болест Иван Иванић. Семен Семенић га надгледаше дан и ноћ. Пресели се чак код њега. У заносу би Иван чешће помињао његово име. Али најзад оздрави.

Било тако једне вечери, седели су пријатељи за столом поред чаја.

Иван Иванић се окрете Семену.

— Знаш ли шта бих ти предложио?

Семен Семенић разрогачи очи.

— Пресели се код мене. Зашто да тако самујеш? Заједно ћемо лакше моћи живети. Хоћеш ли? Пресели се.

Семен Семенић устаде. Очи му беху пуне суза.

— Ти си мој прави пријатељ?

И стиште му руку.

— Молим те, мани! рече нагло Иван Иванић истргнувши руку.

VI.

Семен Семенић се пресели код Ивана Иванића у стан. Ту се њихово пријатељство још јаче учврсти. Посташе неразводни другови и пријатељи их зваху »два Ајакса«. Иван Иванић понова уђе у позориште. Семен Семенић му беше десна рука.

— Златно срце има! говораше Семен Семенић о свом пријатељу... Злато од човека! Нема таквих људи...

Ивану Иванићу пође посао. Намисли да узме управу позоришта у своје руке. На то га гоњаше и Семен Семенић.

— Узми, узми позориште, не бој се ништа, наговараше га Семен. Добро ће поћи. Ти знаш свој посао; а и ми ћемо бити уза те...

Иван Иванић узе управу позоришта.

Но како је био слаба здравља поче у последње време побољшати и кашључати тужећи се на болове у грудима. С почетка није обраћао пажњу на то.

— Проћи ће то! одговараше он кад су га саветовали да се лечи. Прозебао сам, па се мало разболео. Али све ће то проћи. Лудо би било за сваку ситницу звати лекара.

Но болест пође на горе. Најпосле Иван Иванић паде у постељу и оста у њој.

Заваљен, са прекрштеним рукама на прсима лежаше Иван Иванић полеђушке на свом болесничком одру. Поред њега, на столици спавао је Семен Семенић погнуте главе. Кандило што гораше испред иконе што осветљаваше и Семеново лице.

Иван Иванић посматраше пријатеља испотаје дуго; дуго га гледаше. Па се одједном издиже налактице и лагано, да не би пријатеља пробудио, пољуби га у руку.

Семен Семенић се трже.

— Шта радиш ти то? Запита га он.

— Ништа! Ништа! одговори Иван Иванић заценивши се од силнога кашља. Ништа... Знаш... дај ми да пијем...

Семен Семенић му додаде чашу.

А Иван Иванић тешко дишући наже се према пријатељу и откри срце своје.

— Опрости! Опрости! Ја видим, ту је последњи час... опрости!

— А шта да ти опростим? Шта ти је драги пријатељу? чудило се Семен Семенић.

Иван Иванић се тресао као у грозници Дрхћући руком он поче испод узглавља нешто тражити. Најзад извуче један завијутак брижљиво савијен и увезан.

— Распарај ово молим те.

Семен Семенић учини по жељи болесниковој. То је био завијутак од плав хартије, увезан црвеним концем.

— Познајеш ли ти ово? запита Иван Иванић посматрајући пријатеља разрогачених очију.

Семен Семенић био је згранут.

— Јеси ли се сетио? запита Иван Иванић. Јеси ли се сетио?

— Ти? Ти!? прошапта Семен Семенић.

— Ето тако... нашао сам и затајио. Али, Бог ми је сведок, кунем ти се Богом живим да у почетку нисам знао да си ти изгубио те новце... Мислио сам да је неко други; а после кад сам сазнао, нисам се могао одважити да ти новце вратим... Мислио сам неколико пута да то урадим, али, ето, не учиних. Можеш ли ми опростити, пријатељу?... Опрости ми, опрости!

Сутра дан је Семен Семенић објавио познаницима да је Иван Иванић умро. При попису имовине нашли су тестамент у коме Иван Иванић све своје имање оставља Семену Семенићу.

А Семен изиђе пред губернатора.

— Не примам ја то, рече му.

— А зашто? запита га губернатор.

— Не треба ми. Шта ћу с имањем? Ја сам стар човек. Ту је време, треба и на смрт мислити. Отићи ћу у света места, и са заоставштином нека ваше високоблагородије чини како за најбоље нађе. Можда цркви каквој...

Сахранивши пријатеља, Семенић нестане. Говораху неки да су га виђали у неком манастиру.

С рускога М.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

НАЂЕНИ ЛЕШЕВИ

Изнад пута у месту званом „Камидора“, преко Ђуприје на Морави у срезу жичком, 5. ов. м-ца нађено је заклано једно мушко непознато лице старо око 22 године, средњег раста, лица сувољавог и дугог, очију, косе и бркова плавих, малих смејих и ретких обрва, браде обријане; од одела има: гуњ и зубун полован, чакшире старе, поцепане на коленима и између бутина; на глави има црну јагњећу шубару; на ногама испепане пресне опанке и чарапе ишаране онако како се носе у округу моравском. Начелник среза жичког депешом Бр. 7466 моли све полицијске и општинске власти, а и приватне, да га, позивајући се на ту депешу извести, ако би ма шта ближе знали о лешу овога непознатог човека, а што би ишло у корист утврђивања његове идентичности.

У атару општине Тамиш Сигета, близу села Добовца у Мађарској, на дан 3. пр. м-ца на обади Дунава нађен је један женски леш, који је био још свеж и можда је лежао у води највише три дана. Леш је жене од 52—54 године, дугачак 1.58 м., косе кестењаве са по којом седом лаком, очију загаситих. Од одела има црну сукњу са белим пегама, кабаст зимски грудњак са 6 коштаних дугмета, кошуљу од српског платна на ћерћелије са 4 коштана дугмета, доњу сукњу од белог платна. На левој ноzi има дебелу вунену чарапу, којој је стопала потишвена кожом. Палац десне руке има црим завојем увијену рану. Пошто се по оделу закључује, да је овај леш какве жене

пореком из Србије, то, на молбу ереске власти у Ковину, препоручујемо свима полицијским и општинским властима, а приватне молимо, да ако што ближе знају о овоме лешу, извести Управу града Београда с позивом на Бр. 13139.

ПОТЕРЕ

Мара жена Миленка Станковића, из Државовца у срезу добричком, одговара за извесно казнимо дело код начелства округа нишког, али се налази у бегству. Мара се радо издаје под лажним именима, Маријола, Марија, Зорка и Дика, а и то, да је родом из: Прокупља, Бабушнице, Пирота, Лесковца, Цепе, Прибоја, Власотинаца и Куршумлије. Стара је до 25 год., раста средњег, плава, сувољав, гледа обично у земљу; од одела има памуклију, селачку сукњу, на глави жуту шамију, а носи одело и од порхета са црвеним пругама или од угаситог браон цица, са плавим гранама; на ногама има опанке или папуче. Наређује се свима полицијским и општинским властима да Мару у своме кругу власти потраже и нађену стражарно упуте начелству окр. нишког с позивом на депешу Бр. 8917.

Илија Н. на дан 11. т. м-ца на путу Београд — Обреновац, у атару села Барица, напао је на Петра Вочка, брашнара, родом из Македоније. Илија је средњег раста, прномањаст, у грађанском оделу, на глави има шубару, а на ногама ципеле, при себи има и сат са ланцем. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за одбеглим злочинцем најживље трагају и пронађеног спроведу начелнику среза посавског округа ваљевског с позивом на депешу Бр. 7185.

Александар Лазић, надничар из Шапца, одговара код начелника среза посавског округа ваљевског за опасну крађу. Александар је стар 14—15 год. стаса средњег сувољав, у опште плав. Позивају се све полицијске и општинске власти, да Александра у своме домаћају потраже и у случају проналаска упуте га поменутом начелнику с позивом на депешу бр. 6946.

среза љубићском, па је побегао незнано куда. Милован је стар 17 год., танак, повисок, косе смеђе, очију плавих, образа дугих; од одела има антерију и фермен (зубун) од плаве чохе, чакшире од шајка, на глави капу шајкачу, а на ногама опанке. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да Милована у својим домаћајима живо потраже и нађеног спроведу начелнику среза љубићског с позивом на депешу Бр. 3313.

Светозар Којадиновић, бакалски калфа из Београда, извршио је на опасан начин крађу ствари и новаца своме газди Мијајлу Тодоровићу, бакалцу, па је побегао. Светозар је стар 17—18 год., омален, дежмекаст, плав; у грађанском је оделу. Нека све полицијске и општинске власти учине потеру за Светозарем и у случају проналаска упуте га кварту врачарском Управе града Београда с позивом на Бр. 5648.

Крађа стоке. Непознати крађљивци 28. пр. м-ца. око девет часова у вече из затвореног обора Цак Стојиљковића, пекара из Лесковца украли су две крмаче у вредности 180 дин. Позивају се све полицијске и општинске власти, да најживље трагају за крађљивцем и покрађом, и да о резултату извести начелника среза лесковачког с позивом на акт Бр. 7533.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

У Краљевом Селу ухваћен је Лазар Цветковић, који вели, да је родом из Кладова и да је живео у Нишу. Лазар је стар 54 год., средњег раста, прномањаст. Приликом претреса код њега је нађено преко 300 динара у злату, сребру и банкнотама. Па како Лазар у опште изгледа сумњив човек, сва је прилика, да је код њега нађени новац краден, те се скреће пажња свима полицијским и општинским властима, као и приватнима, ако би што о Лазару сазнали да извести начелника среза тимочког с позивом на депешу Бр. 4931.

Пресудом кварта варошког од 4. тек. м-ца. Бр. 5000 кажњен је затвором и прогонством на свагда у Аустро-Угарску овај Ђорђе Цукић,

Милован Милинковић — Бајић, из Пилатовића у срезу драгачевском, извршио је опасну крађу Миловану Вукосављевићу, из Љубића у беспосличар и скитница, што је се вратио из прогонства. Ђорђе је родом из Варанде у Аустро-Угар-

ској, стар је 52 год. Кажњаван је више пута за скитњу, прошњу и мање крађе, те са тога скрећемо пажњу нарочито пограничним властима на њега, да му не дозволе повратак у Србију, а ако би прешао, да га казне за повраћај и поново пребаци преко.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Катарина Јовановић—Бошковић спада међу виђеније београдске картаре. Нарочито је радо виђена у отменијим женским круговима. Та има већу клијентелу по многу београдски лекари што имају пацијената. А и јесте уметна и препредена. Сваку особу она одмах промери и оцени, и онда, бацајући карте, погађа и говори обично оно, што ће дотичној особи мило бити.

Имали смо прилике да је гледамо кад је бацала карте једном интелигентном лицу, кога је у први мах зачудило њено „погађање“, али се одмах после видело да је то само њена вештина: шта ће којој особи и у ком правцу говорити, Н. пр. младом човеку каже, како га једна дама воли, жени, како неки човек за њом лудује, чиновнику, да га чека пут* (а који је то чиновник који не очекује пут и премештај) и т. д. Много што шта у току бацања карата дозна и од самог оног лица што му баца карте, па то после у другој форми каже и онда тај мисли да му је она из карата прочитала.

За чудо је да има тако много света који верује оваквим лагаријама и па то баца скупе паре.

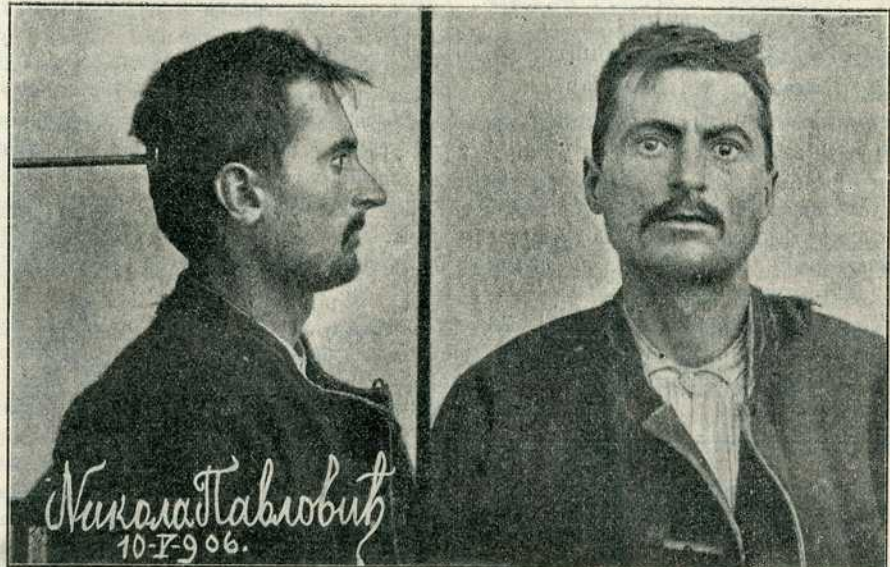
Ето ова Катарина само од бацања карата живи, а живи врао добро, много боље по да је каква пензионерка са сталним дохотком.

Но она не баца само карте, већ носи интриге по кућама, а бави се и високом европском политиком, проричући шта ће све бити у свету.

Због распрострањава сујеверија и проношења лажних гласова она је пресудом Управе гр. Београда кажњена са 25 дана затвора, али

Приликом њеног притварања полиција је нашла код ње масу писама и карата, којима је многе београдске госпође и госпођице, већином из отменијих кругова, позивају да им дође кући тад и тад. Из више тих писама види се, да неке госпође њене посете крију од својих мужева, јер је зову у одређени час, за време канцелариског рада, када су милостиве саме код куће.

Са тога би мужеви и очеви требали да обрате пажњу на посету ових жена, које су многој госпођи и госпођици својим лагаријама и повлађивањем женској сујети и машти усадиле бубе у главу и у породични живот унеле често пута много неприлика и несрећа.

Пре неколико дана ухваћено је у Обреновцу ово лице, које је изјавило да се зове **Никола Павловић**, земљоделац, родом из Заключаче у ср. грочанском.

Он је пре два месеца дошао у Удовике у срезу посавском, а по том је из Удовике отишао у Мислођин у истом срезу.

прошле године са извесним друштвом извршио велику крађу разних ствари, које је био заклопао у једном винограду у околини грочанској.

Те ствари вели да је од времена на време откопавао и распродавао, док се од нечега није упулашио и с њом побегао из Гроцке у срез посавски, да би затурио свој траг.

У Удовимама покрао је нека дрва, те је због тога морао отићи у Мислођин и Обреновац, где је притворен.

Никола пориче да је какву крађу извршио, али све околности говоре да је он то запста учинио, само се он користи тиме што је та крађа поодавно извршена и што се још не зна коме је она извршена.

Да је казивање његове љубазнице истинито иде у прилог то, што је он тумарао и крио се по другом срезу и што је и раније био осуђиван на 18 година робије за опасне крађе.

Због тога се позивају сва лица која би што о овом Николи више знала или о извршеној крађи, да то доставе Управи града Београда с позивом на Бр. 16469.

Т Р А Ж Е С Е

Љубицу ћерку **Владимира Јовановића**, кројача из Београда, која је побегла незнано куда, тражи квартал варошки Управе града Београда. Љубица је стара 16 год., повисока, плава, вижљави, косу пушта обично на чело; од одећа има: плаву блузу, кратку сукњу, сламњи шешир, а на ногама црне чарапе, и плитке ципеле. Наређује се свима полицијским и општинским властима, да потраже Љубицу у својим домаћинама, па нађену упуте горе поменутом кварту с позивом на Бр. 5120.

Стевана жена **Чедомира Жујовића**, из Рајковца у срезу јасеничком округа крагујевачког, побегла је 5. тек. м-ца од свога мужа и покрада разне ствари матере Чедомирове и 30 динара у новцу. Суд општине рајковачке моли све полицијске и општинске власти, да потраже Стевану и да му је упуте, у случају проналаска, позивајући се на Бр. 507.

тешко да ће се она овога свога зацати манути и после две казне, те са тога, износци њену фотографију, скрећемо на њу пажњу и полицијским органима и приватнима.

Њега је обреновачкој полицији доставила његова левенчана жена **Аиђа**, удова **Драгутина** **Ливадара** из Брестовника у ср. грочанском, с којом је и дошао у Удовике, па је о-Божићу